

AVIZ
**referitor la propunerea legislativă privind sprijinul
acordat investitorilor pentru construirea
unor cămine studențești private**

Analizând propunerea legislativă privind sprijinul acordat investitorilor pentru construirea unor cămine studențești private, transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr.46 din 05.02.2004,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.73/1993 și art.48(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil propunerea legislativă, cu următoarele observații și propuneri:

1. Prezenta propunere legislativă are ca obiect de reglementare instituirea cadrului juridic privind sprijinul acordat investitorilor pentru construirea unor cămine studențești private.

Din punct de vedere al naturii juridice, propunerea legislativă face parte din categoria legilor ordinare.

2. Deoarece soluția preconizată prin proiect va genera implicații asupra bugetului de stat, și anume, subvenționarea de către stat a dobânzilor aferente creditelor acordate investitorilor (art.14 din proiect), devin incidente prevederile art.15 din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, potrivit cărora, în cazurile în care se fac propuneri de elaborare a unor proiecte de acte normative a căror aplicare atrage micșorarea veniturilor sau majorarea cheltuielilor aprobate prin buget, inițiatorii trebuie să prevadă și

mijloacele necesare pentru acoperirea minusului de venituri sau creșterea cheltuielilor.

3. Pentru un spor de rigoare normativă, propunem reformularea părții de debut a **art.1**, astfel:

“Art.1. - Obiectul de reglementare al prezentei legi îl constituie stimularea ...”.

4. La **art.2 lit.a)**, sugerăm reanalizarea normei, deoarece stabilirea limitei maxime de vârstă de 35 de ani nu este în concordanță cu principiului constituțional al dreptului la învățătură, prevăzut la art.32 din Constituție.

Semnalăm faptul că nici în Constituție și nici în Legea învățământului nr.84/1995, republicată cu modificările și completările ulterioare nu este prevăzută o vârstă maximă până la care o persoană poate să urmeze cursuri universitare.

La **lit.b)**, sugerăm eliminarea expresiei “pe toată durata studiilor”, existând posibilitatea ca unii studenți să se cazeze doar temporar în aceste cămine, nu pe întreaga durată a studiilor.

La **lit.c)**, propunem ca textul să vizeze **capitalul în numerar**, nu capitalul lichid, pentru conformitate cu terminologia financiară.

5. Referitor la “CAPITOLUL II- INVESTIȚIA”, semnalăm că potrivit cerințelor normelor de tehnică legislativă un capitol nu poate cuprinde un singur articol. Prin urmare, propunem eliminarea sintagmei “CAPITOLUL II- INVESTIȚIA”, renumerotarea celorlalte capitole și plasarea art.4 în cuprinsul actualului capitol III, cu care se corelează tematic.

6. Din cuprinsul normei prevăzute la **art.4 lit.d)**, propunem eliminarea expresiei “în vigoare”, fiind de prisos, deoarece **doar legislația în vigoare** trebuie respectată.

Totodată, pentru un spor de rigoare normativă, propunem înlocuirea cuvântului “privitoare” prin cuvântul “referitoare”.

7. La **art.7**, pentru precizia normativă a textului, este necesară înlocuirea expresiei “de care aparține terenul vizat”, prin expresia “care are în proprietate terenul în cauză”.

8. La **art.10**, pentru logica textului, propunem ca norma să debuteze prin expresia “Terenul se atribuie ...”, în loc de “Terenul atribuit se face ...”.

9. La **art.12 alin.(1)**, propunem înlocuirea cuvântului “inexploatabil”, prin cuvântul “neexploatabil”, mai frecvent folosit.

10. La art.13 alin.(2), care face referire la **atribuirea gratuită** a terenurilor aferente construirii căminelor studențești către investitori, precizăm că formularea corectă este **atribuirea în folosință gratuită**, motiv pentru care propunem folosirea unei terminologii unitare în corpul proiectului. În același timp, menționăm că atribuirea în folosință gratuită, către investitori, a terenurilor aferente construirii căminelor studențești este posibilă numai pentru terenurile care fac parte din **domeniul privat** al statului sau unității administrativ-teritoriale, prin raportare la prevederile art.5 din Legea nr.213/1998 privind proprietatea publică și regimul acesteia, cu modificările ulterioare, potrivit cărora dreptul de proprietate privată al statului sau unităților administrativ-teritoriale asupra bunurilor din domeniul privat este supus regimului juridic de drept comun, dacă legea nu dispune altfel. Terenurile din domeniul public al statului sau unităților administrativ-teritoriale pot fi date în administrare regiilor autonome, instituțiilor publice, pot fi concesionate sau date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică, conform art.136 alin.(4) din Constituție, republicată.

Totodată, la același text sugerăm să fie reglementată și ipoteza în care termenele nu pot coincide din cauza momentului de începere a lucrărilor de construcții.

11. La art.14 alin.(1), propunem eliminarea marcajului “(1)” deoarece acest articol are un singur alineat.

Totodată, în cuprinsul normei este necesar să se menționeze expres care sunt instituțiile care pot acorda credite, precum și faptul că dobânzile sunt subvenționate de la **bugetul de stat nu de stat**.

12. La art.15 alin.(2), pentru rigoare normativă, propunem înlocuirea expresiei “vor fi suportate de către Consiliul local”, prin expresia “se asigură din bugetul local”.

13. La art.16, propunem reformularea acestuia, în sensul că studenții cazați în căminele private beneficiază de toate drepturile prevăzute de lege pentru studenții cazați în cămine, pentru care există un alt titular al dreptului de proprietate asupra acestora. Totodată, apreciem că textul ar trebui să conțină și prevederi referitoare la modul de stabilire a tarifelor de cazare pentru studenții din căminele private, având în vedere faptul că, potrivit art.6, proprietarul acestor cămine este însuși investitorul care a beneficiat de facilitățile prevăzute de prezenta lege.

14. La art.17, este necesară înlocuirea sintagmei “Ministerul Administrației Publice Locale”, prin denumirea actuală și anume “Ministerul Administrației și Internelor”.

Totodată, sugerăm ca norma să prevadă că respectiva Comisie se **înființează**, nu “se va crea”, formulare nejuridică. De asemenea, apreciem că textul ar trebui să prevadă cum este valorificat actul de control al comisiei.

15. Semnalăm că norma din **art.20** enunță doar posibilitatea ca, în funcție de fapta săvârșită, o persoană să poată fi sancționată material, disciplinar, contravențional sau penal. Normele care urmează acestui articol ar fi trebuit să prevadă în mod concret care fapte sunt abateri disciplinare, contravenții sau infracțiuni, după caz.

16. La art.21, modalitatea de reglementare aleasă nu respectă principiile fundamentale ale răspunderii disciplinare, contravenționale și penale.

În primul rând, nu se înțelege cum ar putea interveni răspunderea disciplinară, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la art.21, întrucât acest tip de răspundere **este specifică raporturilor de muncă și de serviciu**. Or, între organele abilitate să efectueze controlul și persoana juridică română sau străină care alocă fonduri pentru construirea de cămine studentești nu există astfel de raporturi.

În al doilea rând, norma tratează în mod nediferențiat răspunderea contravențională și răspunderea penală, fără a ține seama de diferențele specifice dintre cele două tipuri de răspundere și de principiul conform căruia o faptă nu poate fi, “după caz”, contravenție sau infracțiune. Sfera valorilor sociale apărate prin cele două tipuri de răspundere este distinctă, fapt care reiese din dispoziția cuprinsă în art.1 din Ordonanța Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, așa cum a fost modificată prin Legea nr.180/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr.2/2001. Astfel, conform acestei prevederi „legea contravențională apără valorile sociale, **care nu sunt ocrotite prin legea penală**”. Prin urmare, o faptă incriminată de legea penală drept infracțiune nu poate fi stabilită drept contravenție prin altă lege și nici nu poate fi sancționată, în funcție de modalitatea de săvârșire, fie ca infracțiune, fie drept contravenție.

Din acest punct de vedere, art.21 ar fi trebuit să prevadă, în mod expres, că fapta constituie fie infracțiune, fie contravenție.

Indiferent de soluția legislativă care ar fi adoptată, art.21 trebuie să cuprindă pedeapsa sau sancțiunea contravențională aplicabilă. Astfel, în cazul în care fapta ar constitui infracțiune, principiul fundamental al legalității incriminării impune necesitatea descrierii exacte a faptelor incriminate și a **pedepsei** aplicabile. În cazul în care fapta este stabilită drept contravenție, art.3 din Ordonanța Guvernului nr.2/2001 prevede în mod imperativ ca actul normativ să cuprindă descrierea faptelor ce constituie contravenții și **sancțiunea** ce urmează să se aplice pentru fiecare dintre acestea.

Referitor la norma din **alin.(2) al art.21**, precizăm că aceasta ar fi necesară, într-o formă modificată, numai în cazul în care faptele prevăzute la alin.(1) al aceluiași articol ar constitui contravenții. În cazul în care faptele ar fi incriminate drept infracțiuni, regulile după care se face urmărirea penală, judecata și aplicarea pedepsei sunt cele stabilite de Codul de procedură penală.

Dacă faptele ar fi stabilite drept contravenții, conform art.15 și art.21 din Ordonanța Guvernului nr.2/2001, în alin.(2) al art.21 din propunerea legislativă ar trebui prevăzute în mod expres persoanele care pot constata contravenția și aplica sancțiunea, trimiterea generală la „autoritățile abilitate în acest sens” fiind insuficientă.

17. În ceea ce privește dispoziția din **art.22**, precizăm că norma de completare cu prevederile legii-cadru în materia contravențiilor trebuie să facă trimitere în mod expres la Ordonanța Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.180/2002, cu modificările ulterioare. Această soluție legislativă trebuie însă adoptată numai în cazul în care faptele prevăzute la art.21 alin.(1) constituie contravenții.

PREȘEDINTE

Dragoș ILIESCU

București

Nr. 214/11.02.2004